U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) T. A., b) I. T., c) N. A. d) N. A.,** zastoupeni JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2018, č. j. 43 Az 2/2018 - 47,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy **s e u r č u j e** částkou 12 366 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) v rozhodnutích ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-1019/ZA-ZA12-ZA15-2017 a č. j. OAM-1020/ZA-ZA12-ZA15-2017, shledal žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

II.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Hradci Králové, který je zamítl napadeným rozsudkem ze dne 12. 4. 2018. V něm neshledal, že by podmínky příjmu žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN vykazovaly systémové nedostatky, a odmítl, že by zjevný překlep ve výroku rozhodnutí žalovaného vedl k nejasnosti či nesrozumitelnosti tohoto rozhodnutí.

III.

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatelé poukázali na to, že žalovaný ve výroku obou rozhodnutí výslovně uvedl, že *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.“*, čímž se dopustil zjevné nezákonnosti, neboť žádné ustanovení *„§ 10a písm. odst. 1 písm. b)“* se v azylovém zákoně nevyskytuje. Zároveň se nelze ztotožnit s názorem žalovaného a krajského soudu, že se jedná o pouhou chybu v psaní, a že je i přesto z rozhodnutí žalovaného zřejmý účel tohoto výroku a je patrné, jaké účinky tyto výroky stěžovatelům způsobí. Jelikož je výrok žalovaného neurčitý a nesrozumitelný, nemůže vůči stěžovatelům vyvolat předvídané účinky a nemůže ani obstát v soudním přezkumu. Stěžovatelé se domnívají, že posouzení této otázky přesahuje jejich vlastní zájmy. Závěrem stěžovatelé požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť v případě jeho nepřiznání budou co nejdříve přesunuti do SRN a případné následné zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by pak nemohlo ochránit jejich práva.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že tento návrh byl položen pouze v obecné rovině a stěžovatelé nijak netvrdili ani nedoložili, že by jim přesunem do SRN mohla vzniknout jakákoliv újma. Ve vyjádření ke kasační stížnosti dále žalovaný odkázal na rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožňuje, neboť námitky stěžovatelů kopírují žalobní námitky a podle jeho názoru se s nimi krajský soud dostatečně vypořádal. Zároveň se domnívá, že zjevná chyba v psaní nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť je i přes tuto chybu zřejmé, jaké účinky napadený výrok způsobí. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, protože nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud

podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelé ve své argumentaci nevyložili žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Stěžovatelé poukazovali na nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z důvodu chybně uvedeného ustanovení azylového zákona ve výroku obou rozhodnutí, jehož nezhojení ze strany krajského soudu mělo za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelností se opakovaně zabývá judikatura zdejšího soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, atp.).

[10] Z této judikatury plyne, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se správní orgán nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s body uvedenými v žádosti, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (*ratio decidendi*) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení.

[11] Nic takového však z kasační stížnosti neplyne. Namítaný důvod, tj. zjevná chyba v psaní, nemůže způsobovat natolik závažnou vadu rozhodnutí, jakou je nepřezkoumatelnost. Ve výroku rozhodnutí žalovaného je sice chybně uvedeno *„§ 10a písm. odst. 1 písm. b) zákona“*, ovšem jak konstatoval již krajský soud, je zjevné, že pouze došlo omylem k opakovanému uvedení slova „písm.“. O tom, že stěžovatelům tato chyba není a být nemůže na újmu, svědčí i znění žaloby, ze které vyplývá, že si stěžovatelé byli vědomi smyslu a významu vydaného rozhodnutí. Otázkou podobných písařských chyb se Nejvyšší správní soud zabýval v kontextu azylových řízení mnohokrát a v nyní projednávané věci neshledal důvod se od dříve přijatých závěrů odchýlit (srov. např. usnesení ze dne 4. 4. 2018, č. j. 2 Azs 71/2018 - 29, rozsudek ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 As 152/2015 - 38, či usnesení ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 Azs 11/2011 - 59).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovatelům byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 9 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Výše odměny za jeden úkon činí běžně 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů]. V nyní projednávané věci se ovšem jednalo o společné úkony při zastupování čtyř osob, zástupci náleží ve smyslu § 12 odst. 4 téže vyhlášky za každou ze společně zastupovaných osob mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tj. 2 480 Kč za jeden úkon, kterým bylo podání kasační stížnosti). Při zastupování čtyř osob se jedná o částku 4 x 2 480 Kč, tj. 9 920 Kč. K této částce je nutné připočíst 300 Kč na náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Částka poté byla navýšena o částku 2 146 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, po zaokrouhlení na celé koruny podle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková částka 12 366 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu